

[Alfred Jensen.]

mindelige sømandsuddannelse, og jeg har heller ikke sporet anden opfattelse i udvalget end, at den undervisning, den oplæring, der gives på skolen, ikke kan være den egentlige sømandsuddannelse, men kun et supplement. Derfor har jeg og mit parti ikke ment at kunne tiltræde den affattelse, ændringsforslaget har fået.

Jeg har i betænkningen udover dette også gjort opmærksom på de omkostninger, der bliver følgen af en sådan skolegang. Der var i det oprindelige forslags bemærkninger skrevet, at der skulle sikres nødvendig økonomisk understøttelse, så ingen egned dreng af økonomiske årsager blev forhindret i at komme på skole. I almindelighed er der enighed herom, men jeg tror ikke, at man, hvis man skal se på, hvorvidt det rækker, er helt enig, og derfor har jeg i min del af betænkningen gjort opmærksom på, at det ikke alene kan dreje sig om hjælp til skolepengene, men det må også omfatte alle nødvendige udgifter i forbindelse med skolegangen. Til sådanne nødvendige omkostninger regner jeg rejser til og fra skolen; også en vis udgift til undertøj, til vask og rengøring. Når man gennemfører en foranstaltning som den her foreslåede, må man efter min mening også drage omsorg for, at enhver ubemidlet familie er i stand til at lade sin søn komme på en sådan skole, derigennem at de nødvendige midler i fuldt omfang stilles til rådighed. Formen, under hvilken det skal ske, må man overlade til ministeren eller de organer, der har med skolen at gøre; det for mig afgørende er, at de tilstrækkelige midler stilles til rådighed.

Af betænkningen vil man ligeledes se, at jeg ikke er helt tilfreds med den foreslåede placering af skolerne. Det er noget mærkeligt, at de tre skoler, vi får, skal placeres så at sige i udmarken, i udkrogene, Sønderborg, Esbjerg og Frederikshavn. Jeg har ikke noget imod de tre byer og har heller ikke noget at indvende imod de undervisningsforhold, der bydes. Nej, jeg tænker udelukkende på de ulemper, der vil opstå for dem, som skal besøge skolerne, og på de omkostninger, der vil være forbundet med skolegang der. Jeg ville have fundet det mere hensigtsmæssigt, om man havde placeret en skole her på Sjælland; det ville have bragt omkostningerne noget ned, og det ville have gjort det hele bekvemmere både for elever og deres familie. Jeg har ikke stillet forslag om ændringer, men blot villet give udtryk for min utilfredshed med den måde, hvorpå skolerne er placeret.

Løvrigt kan jeg sige om ændringsforslagene, at nogle af dem må, som jeg allerede har nævnt, betragtes som forbedringer af forslaget; det gælder særlig ændringerne til § 7; de andre ændringer er hovedsagelig en følge af denne ændring. Da denne ændring og de deraf følgende andre ændringer ikke har fået den affattelse, vi kunne ønske, agter vi ikke at stemme for disse ændringsforslag, men i betragtning af, at de er forbedringer, vil vi heller ikke stemme imod. Denne stilling til ændringsforslagene gælder også forslaget i dets helhed. Vi erkender, at der ved denne lovgivning om skoleundervisning er sket fremskridt, men forslaget har ikke fået en affattelse, som gør det muligt for os at stemme for det ved tredje behandling.

Evald Christensen: Vort parti har ingen repræsentant haft i udvalget, så jeg kan ikke sige noget om, hvad der er foregået der, men jeg har lyst til at komme med nogle enkelte bemærkninger sagen vedrørende.

Det er bemærkelsesværdigt, at den danske sømandsstand hidtil har kunnet hævde sig blandt de dygtigste, hvor de så end kom hen i verden, ja, man kan vist endda ganske roligt sige, at de har været i forreste linie, og denne stilling har de kunnet holde, uden at staten har haft nødig at blande sig i, hvorledes deres uddannelse fandt sted.

Jeg synes, dette er et stort eksempel til efterfølgelse. Det er jo blevet således, at man ligefrem standser forundret, men vel også glædeligt overrasket, når man hører, at der et eller andet sted er kommet et foretagende i gang uden statens medvirkning og tilskud. Så er der dog mennesker endnu, for hvem det betyder noget at være selvhjulpne, at kunne stå på egne ben, at kunne gå uden de krykker, som tilskud og understøttelse er.

Tænk om vi engang kunne nå så vidt, at et sundt og arbejdsdygtigt menneske ville se uforstående på den, der talte til det om, at det skulle da se at få understøttelse til det eller det, som det nu ønskede at nå frem til, og ville svare: Understøttelse? Skal jeg have understøttelse? Hvem skal betale denne understøttelse? Hvem skal betale den andre end de arbejdsføre? Ja, men hvorfor så denne omvej ad en eller anden kasse til statskassen! Der er jo ikke andre til at betale i sidste omgang end jeg selv.

Noget i den retning har sømændene og rederierne hidtil vist, at de kunne gøre: klare sig selv. Hvorfor dog ikke lade dem fort-